

לא הרגתי את

סמדר הרן, מי שהסעירה את הארץ כולה בראיון שנתנה לטלוויזיה בליל-שבת שעבר, אינה מסוגלת להתגורר בבית שתקפו המחבלים. היא מתגוררת היום בביתם של זוג ירודים בנהריה, מר"ק קילומטר בלבד מהבית המפורסם ברחוב ז'בוטינסקי 61.

בית הירודים הפך מקום-מיפגש חברתי לירודים הרבים של משפחת הרן, שאינם מניחים לסמדר להיות דקה אחת לבד. יומיים אחרי ששודר הראיון בטלוויזיה רואינה סמדר עליידי העולם הזה. בעת הראיון היתה עירנית, חייכנית, ניסתה לנתח בקוררוח את שעבר עליה בעת הפגיעה ומאו הפגיעה. היא היתה יפה כתמיד, לבושה במכנסיים חומים, חולצה קצרת שרולים, אך ללא איפור. סמדר הסבירה כי אינה דתית, לכן אינה יושבת שיבעה, אלא מבלה את ימי השבועה בקרב חבריה וחבריו של בעלה המנוח.

סיפרה סמדר הרן:

אני רק סמדר הרן. לולא היה המיקרה בנהריה, אף אחד לא היה יודע בכלל מי אני. סתם בחורה פשוטה, שחיה באושר עם בעלה ושני הילדים שלה. עכשיו עברי חי טרגדיה נוראה, שמעט אנשים בעולם עברו אותה. אז פיתאום כולם מתעניינים לדעת מי אני.

אמא שלי היא ניצולת-השואה, ועברה מחנות-ריכוז. אמא אמרה לי, אחרי הר מיקרה, שהטרגדיה שלי היא הרבה יותר גדולה משלה. היא אמנם היתה במחנות-ריכוז, עם כל הנורא שבזה, אבל היא בעצמה אמרה לי שהיא לא ראתה את המוות כליכך קרוב מול העיניים, ושהיא לא ראתה את כל האנשים היקרים לה הולכים מול העיניים שלה. בטלוויזיה אמרתי שהרגשתי כמו בשואה, אבל עכשיו אני יודעת שההרגשה שלי היתה הרבה יותר גרועה מאשר בשואה. אני יודעת מחברים וחברות שלי, ש-השידור שלי בטלוויזיה עשה רושם קשה מאוד. אני רוצה להסביר מדוע עשיתי את השידור בכלל, ולמה בדיוק התכוונתי.

אני יודעת

הרבה

היו הרבה דברים שלא היו בסדר בכל העניין. מהצד שלנו, אני מת-כוונת. אני לא מאשימה אף אחד. לא

יומיים אחרי השידור בטלוויזיה היה אצלי בבית הרמטכ"ל, רפול. לא היה לו הרבה מה לחדש לי אבל הוא הבטיח לי, והיה הראשון שהבטיח לי, שחוקרים כל פרט ופרט מהפרשה, וכאשר יגיעו למסקנות, הוא בעצמו ידאג לכך שאני אדע אותן במלואן.

רק פנצ'ר

באמבולנס

אם המסקנות יהיו כמו שאני חושבת — ולא יכולות להיות מסקנות אחרות — אני אמהה בכל חוקף ואועיק שמיים וארץ. אני אעשה את זה בדרך מאד מיוחדת לי, שאני לא מוכנה עכשיו

את הפה רק אחרי שאני אקבל את ה-מסקנות.

לדני

היה אקדח

יש לי עוד כמה תמיהות הקשורות לכל העניין. אבל אלה הן תמיהות שאף אחד, אפילו רפול, לא יוכל אף פעם לתת לי עליהן תשובות. השאלה שאני כל הזמן שואלת אותי היא מדוע דני, שחשב כמה פעמים קודם לכן על האפשרות שמחבלים יתפרצו לבית, לא החזיק את האקדח בבית. לדני היה אקדח. הוא תמיד היה מס-חובב עם נשק. אבל תמיד החזיק את

ולא כדי שהיא תמות. ואמנם, באינטרסול היא לא היתה מתה.

אני גדלתי בארץ. ואני ידעתי ששורה של צה"ל מגיעה תמיד, ומגיעה מייד. זה החישוב שעשיתי. ידעתי שאם אני אגרום לכך שיעל תאבד את ההכרה, כאשר יחלצו אותנו וינשימו אותה היא תחזור לחיים. ככה הייתי מצילה את החיים של שלושתנו. אבל אני ישתתי באינטרסול שעה וחצי, ואף אחד לא בא בכלל לבית, לראות אם יש הרוגים, פצועים או מחבלים.

גם אחרי שעה וחצי, כשהוציאו אותנו, עברה עוד חצי שעה עד שהגיע האמר-בולנס. ואז היה מאוחר להציל ילדה, שהיתה חנוקה למעלה משעתיים.

„מי שהיו לו ילדים כמו

יעל ועינת לא מוכן לוותר על

ילדים. אני רוצה ילדים מהר”

הנשק או במיפעל או בתוך מכונת. אני לא יודעת אם זה משנה משהו. דני זה לא צ'ארלי. לדני יש אשה וילדים, שהוא היה צריך להגן עליהם, או אני לא בטוחה שהסוף היה אחר אילו היה האקדח של דני בבית. אבל לפחות הוא היה מת בקרב, ומה שבטוח הוא, שהוא היה מת מכדורי המחבלים.

השאלה השניה היא מה הוא עשה למטה, כאשר אנחנו היינו למעלה. היו איוה שתיים או שלוש דקות שהוא הלך להביא מוצץ לילדה, כדי להרגיע אותה. הוא נעלם מאיתנו לגמרי. בזמן הזה הוא יכול היה ללכת איוה חמש פעמים לאינטרסול וחזרה. אבל משהו העסיק אותו, או שהיתה לו איוו כוונה. השאלה הו מנקרת במוח כל הזמן.

לא אחזור

לדירה

היום יש לי תפקיד מרכזי מאד בחיים שלי. זה לשקם את עצמי. החיים שלי לא נגדעו בעיקבות המיקרה, למרות שדני, עינת ויעל אינם. נגדע חלק יפה מהחיים שלי, אבל הם עצמם לא נגדעו, ואני טיפוס אופטימי. כל מה שאני צריכה זה לשקם את עצמי.

מהבחינה הכספית אין לי בעיות. לדני היה ביטוח-מנהלים גבוה. יש לנו כסף. חוץ מזה אני גם אקבל קיצבה מהמדינה. הסבירו לי שיש בעיה אם להכיר בי כבאלמנת צה"ל או כאם שכולה, וזה אנשים חשובים יצטרכו להחליט, אולי אפילו בכנסת. אני לא רוצה שיכירו בי גם כאלמנה וגם כאם שכולה. אני לא רודפת בצע.

חוץ מזה אני מתכוונת לעבוד. סטף ורטהיימר היה אצלי כמה פעמים. הוא בן-אדם נהדר. דיברנו על עבודה שלי אצלו במפעל. יש לי בעיה שאני לא רוצה ולא מסוגלת לעבוד כפקידה. אני טיפוס שלא יכול לשבת על מקום אחד, ולא יכולה לעבוד לפי שעות. נדמה לי כי סטף ימצא לי עבודה שתתאים לי, אצלו במפעל. אני עדיין לא רוצה

אבל טוב, אני לא מאשימה אף אחד. אני לא יודעת מה עיכב את האמבולנס מלהגיע. ומה עיכב קודם לכן את העזרה מלהגיע. אני חושבת שהסיבה הטובה היחידה שהם יוכלו לתת לי, זה שהיה לאמבולנס פנצ'ר בדרך. שום סיבה אחרת לא עולה על דעתי.

להמשיך

ולהיות חזקה

מזה אפשר להבין, מה שלא הסברתי, כפי הנראה, כליכך טוב בטלוויזיה, זה שלא אני הרגתי את יעל. אם מישו הרג אותה, זה החיילים שהיו צריכים לבוא לעזרה, והצוות הרפואי. אם אני כבר מדברת על החיילים, אני

לספר אותה. אני לא ארצה להיראות בציבור כמו אשה היסטורית, שצריך לרחם עליה, לכן אני אבחר דרך מיוחדת לעשות את המילחמה שלי. אני לא אעשה אותה בשבילי, וגם לא בשביל דני. עינת ויעל, המילחמות שלי לא יוכלו להחזיר אותם לחיים. אני אעשה את זה כדי שמיקרים כאלה לא יקרו עוד פעם.

יש עוד דבר שאמרתי בטלוויזיה, ש-אני רוצה להסביר אותן כאן. נדמה לי שאולי ביגלל ההתרגשות שלי לא הבינו אותי בדיוק. אני לא התכוונתי להגיד בטלוויזיה שבדם קר, אחרי שיקולים, הרגתי את הבת שלי. יעל, אמנם הייתי או בהכרה מלאה, ידעתי בדיוק מה אני עושה ומת אני רואה. ראיתי מול העיניים שלי, כאשר הייתי באינטרסול, את הר

„החנאי הראשון שלי לשיקום

זה לא לבכות. אני לא

בוכה. אני צוחקת כל הזמן”

רגליים של המחבל ואת הרימון, וידעתי שזה יכול להיות הסוף שלנו. אם יעל תמשיך לבכות, שאני אומרת שלנו — אני מתכוונת ליעל, לשכנה שלי, שהיתה איתנו, ולי עצמי. אני באמת השתקתי את יעל, מפני שידעתי מה יכול לקרות. אני גם משכתי בחזרה את השכנה שלי, ז'רמן, שרצתה לקפוץ בדיוק לידיים של המחבל. זאת אומרת שהייתי בהכרה מלאה, ולא תחת הלם או פאניקה. אבל אני סתמתי לה את הפה, כדי שהיא תאבד את ההכרה,

הייתי במקום כאשר המחבלים ירדו לי חוף, ולא הייתי במקום כאשר דני ועינת מתו. גם אף אחד לא אלי באופן רשמי ואמר לי בדיוק מה קרה. לכן אני, בינתיים, עוד לא מאשימה באופן רשמי אף אחד, ולא אומרת שום האשמה. אבל אני יודעת, ויודעת הרבה מאד, אני יודעת שהיו דברים שאסור שיקרו, ואני יודעת שהיינו מוסקרים לגמרי. בי-טלוויזיה רמתי שאני יודעת את כל הדברים האלה, ושאני לא מתכוונת לעבור עליהם בשקט.

